

[Aksel Larsen.]

formodentlig enighed om, at det var en uværdig situation, at regering og folketing i to år forgæves havde forsøgt at løse dette problem. Selv om der måske endnu ikke er enighed om, at den løsning, vort parti foreslog, og som blev vedtaget, nemlig en modernisering af den bestående højskole på Frederiksberg og bygning af en landbohøjskole nr. 2 vest for Store-Bælt, er den rigtige, er jeg ikke i tvivl om, at om få år vil alle sige: ja, sådan måtte det gøres.

At det er et fremskridt, at ombudsmandens myndighedsområde nu er udvidet til også at gælde den kommunale administration, vil formentlig alle i tinget erkende, og forhåbentlig vil man også dér, hvor man i kommunerne har betænkeligheder, hurtigt indse, at dette demokratiske fremskridt var en nødvendighed. Vi kan godt forudsætte, at selv om det endnu i fjor så ud til, at denne sag skulle træneres, for ikke at bruge et helt andet udtryk, næsten i det uendelige, så ville den under alle omstændigheder blive bragt til en løsning i 1961; men hvis valgresultatet i november i fjor har været med til at give denne sag i det mindste et skub fremad, kan dette kun bidrage til yderligere tilfredshed med valgets udfald.

Vi har fået gennemført en beskeden ændring af valgloven, hvorved spærrereglen i hvert fald er lempet noget. Jeg har godt set, at man fra en enkelt side, ganske vist uden for folketinget, har påstået, at den nye bestemmelse om, at ingen vælger ved et valg kan være stiller for mere end ét parti, er en ny spærreregulering, og at man derfor er utilfreds med denne bestemmelse. Jeg synes, at en sådan kritik kun rammer dem, som fremsætter den. Nedsættelsen af valgretsaldere er blevet gennemført næsten som en selvfølge, og de, der i 1953 af ubegribelig frygt holdt fast ved de 23 år dengang, skal ikke nu høre bebrejdelser, men have tak, fordi de i 1961 havde et rigtigt syn på sagen. Formodentlig er fædrene til grundlovens såkaldte folkeafstemningsparagraf gennem kritikken af den nu foretagne folkeafstemning blevet klar over, at adgangen for folket til gennem afstemning direkte at træffe vigtige afgørelser burde være gjort reel og ikke burde være udformet sådan, at flertallet af vælgerne

ikke kunne føle sig kaldet til at deltage. Nå, heldigvis blev der et flertal af ja-stemmer ved folkeafstemningen om valgretsaldere, selv om et flertal af nej-stemmer ikke kunne have hindret valgretsaldere nedsættelse ved at forkaste det af folketinget vedtagne forslag, så man kan vel slutte med at sige, at alle blev reddet.

Foråret har været præget af det, den højtærede statsminister viede mest opmærksomhed i sit svar på den stillede forespørgsel, nemlig overenskomstssituationen på arbejdsmarkedet, tjenestemændenes lønningsforhold og landbrugsordningerne samt baggrunden for det skete og følgerne af det, der skete på disse områder. Det var jo alt i alt ikke noget ugunstigt billede, statsministeren tegnede, og jeg er meget tilbøjelig til at give den højtærede statsminister ret i den opfattelse, at udsigterne for dansk økonomi, dansk erhvervsliv, dansk eksport og for valutabalancen er ganske gode. Formentlig vil ingen anfægte de statistiske oplysninger, den højtærede statsminister gav om nationalproduktets vækst i almindelighed og industriproduktionens vækst i særdeleshed, hvoraf det fremgår, at denne vækst har været betydelig større end væksten i de beskæftigede arbejders antal. Derfor burde alle erkende, at de i virkeligheden beskudne lønforhøjelser, arbejderne under vanskeligheder og kun gennem kamp har kunnet skaffe sig, ikke alene ikke kan ruinere arbejdsgiverne, men heller ikke kan ødelægge valutabalancen.

Den højtærede statsminister tager ikke fejl, når han udtaler formodning om, at store dele af tjenestemændene føler, at de blev forfordelt ved reguleringen af tjenestemandslønningerne. Statsministeren erkendte, at den situation, der indtraf, øjensynlig ikke have været forudset eller dens fremkomst ikke ganske tænkt igennem, da tjenestemandsløven med aftrapningen af lønklasserne og bestemmelserne om reguleringsportioner blev vedtaget af et folketing med enighed fra konservative til kommunister eller, om man vil, fra yderste højre til yderste venstre her i salen, sådan som folketinget så ud i 1958. Hvis denne rigtige erkendelse sætter frugt, når tjenestemandsløven skal revideres til næste år, vil det være godt, og det regner jeg med den gør.